

HER İNSAN ÇOBANDIR ÇÜNKÜ...

Bilinen

anlamda çobanlık; koyun, keçi ve büyükbaş hayvanların bekçiliğini yapma mesleğidir.

Sorumluluk

isteyen bir görevi üstlenmek debir çeşit

çobanlıktır.

Dağda çobanlık; fıtratı bilinen ehil hayvanları yine fıtratı

bilinen yabani hayvanlardan koruma işidir.

Dağların riski bellidir. O riskler, çobanların tanımakta

zorlanmadığı risklerdir. Onun için de çoban önceden tedbirini alır ve sürüsünü düşmandan korur.

Zor ve önemli olan çobanlık; insanın kendi nefesine, duygularına ve sorumluluğu altında bulunan kişilere yaptığı çobanlıktır.

Nefis ve insan çobanlığı çok zor bir iştir.

Yaratılış sisteminde fıtratına uygun hareket etmeyen tek canlı varlık insandır.

İnsanın yaratılış hamurunda doğruluk, kanaat, adalet gibi yüksek meziyetler varken ve insan, Rabbine ezelde, doğrulara uyma sözü vermişken, dünyaya geldikten sonra, bu sözlerini unutup yanlışla yönelmesi, insanın kendisine, duygularına ve başka insanlara yapması gereken çobanlığı da zorlaştırmaktadır.

Bu bağlamda;

İnsan; **“inanç duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa, bir Allah yerine, her şeye –haşa- tapar hale gelir.

Tabiat ve tesadüf bataklığında batar, kaybolur.

İnsan; **“onur duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa; kendisini ayaklar altına aldırılmış olur. Kuvvetlinin, haksızın, adaletsizin, zengin karşısında sürekli eğik ve ezik gezer. Bu durum ise insanlık adına bir yüz karası olur.

İnsan; **“adalet duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa, haklıyla haksızı, eğriyle doğruyu birbirinden ayıramayacağı

için zalim olup, zulüm yapmaya başlar veya zalimi ve zulmü alkışlamak zorunda kalır.

İnsan; **“akıl duygusunu”**

iyi yönetemezse ve aklına iyi çobanlık yapamazsa yaptığı hiçbir şeyde mantık, ızan ve hikmet bulunmaz olur.

İnsan; **“zengin olma duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa, bu duygu hırsa dönüşerek önü alınmaz bir noktaya yönelir.

Bu hırs yüzünden kişinin aklı, kalbi, fikri hep para çalma ve çırpma olur.

İnsan; **“korku duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa, hayatı, kendisine zehir eder. Ya herkese zulüm yapan bir canavar, ya da her şeyden korkan bir pısırsık olur.

İnsan; **“şehvet duygusuna”**

iyi çobanlık yapamazsa, namusları paramparça eden bir sapkınlık ve sapıklık içine girer.

Bütün bunların özeti ise şudur: Peygamberimiz Hz. Muhammed (a.s.v.), kazandığı bir savaştan dönerken “küçük cihattan döndük, büyük cihada gidiyoruz” der. Sahabe efendilerimiz “Ey Allah’ın Resulü savaştan daha büyük olan cihat hangisidir?” diye sorduklarında;

Efendimiz de **“insanın nefisine karşı verdiği mücadeledir”** diye cevap verir.

Nefis ve duyguları yönetmedeki çobanlığın yanı sıra, insanın çevresine karşı olan çobanlığı da çok önemlidir.

Hadis kaynak kitapları olan Buhari ve Müslim’de yer alan Peygamberimiz

Hz. Muhammed’in (a.s.v.) şu hadisi başka söze gerek kalmadan her şeyi çok güzel izah etmektedir: **“Hepiniz çobansınız. İdareniz altında bulunanlardan mesulsünüz.**

Devlet reisi, idaresi altındakilerden mesuldür. Kişi, çoluk çocuğunu gözetip korumakla mükellef ve bundan mesuldür. Kadın kocasının evinden mesuldür.

Hizmetçi, efendisinin malının muhafızıdır ve bundan mesuldür. Kişi babasının malının muhafızıdır ve bundan mesuldür. HEPİNİZ İDARENİZ ALTINDA OLANLARDAN MESULSÜNÜZ.”

Bu çok önemli tavsiyeler için ise en güzel örneğimiz de yine

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (a.s.v.)’ın bizzat kendisi ve hayatıdır.

Güzel günler dileğiyle.